శరచ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

ప్రేమ - భక్తి

గురువుగారు: ప్రేమ వలన ఆనందం కలుగుతుంది. మీకు ఒక ప్రీతికరమైన ధ్యేయం వున్నప్పుడు ఆ ప్రీతికరమైన ధ్యేయం గురించి చింతన చేయడం మీకు ప్రేమానుభవాన్ని కలిగిస్తుంది. అంతేకాదు, ఒకవేళ నేను మిమ్మల్ని ఏదైనా చెయ్యమని చెప్పాల్సి వస్తే, ఇదే చెప్తాను: మీరు ఎప్పుడైనా ఆ ప్రేమానుభవాన్ని పొందలేకపోతున్నట్లయితే, ఆ అనుభవాన్ని తిరిగి పొందడానికి ఇంకా బలీయం చేసుకోవడానికి గల ఏకైక మార్గం ఆ ప్రేమను వ్యక్తపరచటమే. మీరు దానిని ఎంతగా వ్యక్తీకరిస్తారో అది అంతగా పెరుగుతుంది, మరింత దృఢమవుతుంది.

కొంతమంది "నేను బాబా మీద మనస్సును కేంద్రీకరించి అలా కూర్చునే ఉండాలి" అని అనుకొంటూ వుంటారు. ఎంతసేపని కేంద్రీకరిస్తూ, కేంద్రీకరిస్తూ, కేంద్రీకరిస్తూ అలా కూర్చోగలుగుతారు? ఆ కేంద్రీకరిస్తూ ఉండటం దాని కేంద్రీకరణను కోల్పోతున్నది. కాబట్టి అందుకోసం మన మనస్సును (బాబా మీద) కేంద్రీకరించడానికి దోహదం చేసే ఇతరమార్గాలు మనం కనుగొనాలి. వీటికోసం అందరూ అన్నివేళలా అన్వేషిస్తూనే వున్నారు– కొందరు పూలు తీసుకొస్తారు, కొందరు పండ్లు తీసుకొస్తారు, మరికొందరు పూజ చేస్తారు లేదా నామం చేస్తారు– ఇవన్నీ ఏమిటి? పూలమీదనో, పండ్లమీదనో దృష్టిని కేంద్రీకరించడానికి ఇలా చేస్తున్నారా? (నవ్వులు). కాదు, ఇతర విషయాలపట్ల ఆకర్షణను తగ్గించుకుని మనకు ప్రియమైన లక్ష్యాన్ని కేంద్రంగా చేసుకుంటూ దానిపట్ల మన దృష్టిని దృఢతరం చేసుకోవడానికి అలా చేస్తాము. మన మనస్సులు చాలా క్రియాశీలం కాబట్టి మనకింకా వివిధ ఆకర్షణలున్నాయి కాబట్టి ఇవన్నీ అవసరమవుతున్నాయి.

అందువల్ల మనలోని ప్రేమకు నిజమైన వ్యక్తీకరణలేవో స్పష్టంగా తెలుసుకుని, అటువంటి పనులను ఎన్నుకుని మనస్ఫూర్తిగా చేసినపుడు మన పనులు ప్రేమకు నిజమైన వ్యక్తీకరణలవడంతో పాటు ఆ ప్రేమ మనకు అనుభవమవుతుంది. మనం ఆ ప్రేమను ఎంతగా వ్యక్తం చేస్తామో అది అంతగా పెరిగి, మరింతగా మనకు అనుభవమవుతుంది. ఇది మన లక్ష్యంపట్ల దృష్టిని దృఢతరం చేసుకునే పద్ధతి. మన పాత అలవాట్ల సరళి వల్ల మనలో కొన్ని ఆటంకాలు ఏర్పడి వుంటాయి, ఇవి మనం దారి మళ్ళడానికి దోహదం చేస్తాయి. ఈ అవరోధాలను నిరోధించడానికి నీ ప్రేమను ఇంకా ఇంకా వ్యక్తం చేయడం ఒక్కటే మార్గం. ఒకవేళ నీ ప్రేమ బలహీనంగా వుంటే దానిని వ్యక్తం చేయకపోతే అది క్రమంగా వసివాడిపోతుంది. అక్కడ ప్రేమానుభూతి ఉంటేవుండవచ్చు కాని అది గాఢంగా ఉండదు, చాలా బలహీనంగా పేలవంగా వుంటుంది. అందుకే ఎవరైనా వచ్చి ప్రేమను అనుభూతి చెందలేకపోతున్నామని ఫిర్యాదు చేసినపుడు నేను "ఆ ప్రేమను వ్యక్తం చేయండి" అంటాను. వాస్తవానికి ఇటువంటి వ్యక్తీకరణలే నిజమైన ఆచారాలు. కొన్ని సందర్భాలలో ఇవి తంతుల మాదిరిగా వున్నట్లు కనిపించినా, అవి మన ప్రేమను వ్యక్తీకరిస్తుంటే మాత్రం అవి కేవలం తంతులు కాదు. మనలోని ప్రేమను వ్యక్తం

చేస్తున్నంతవరకు ఏ ఆచారవిధులైనా మంచిదే. మనలోని ప్రేమను వ్యక్తం చేయనటువంటి చర్యలు అవి ఆచారవిధులైనా, కాకపోయినా వాటిని తిరస్కరించవలసిందే. ఎందుకంటే మనకు కావాల్సింది ప్రేమ., ఆ ప్రేమను వ్యక్తపరచడం..

మీలో కొంతమందికి "వ్యక్తంచేసే కొద్దీ ప్రేమ పెరుగుతుంది" అనే మాట వింతగా అనిపిస్తుంది. వ్యక్తం చేసే కొద్దీ ప్రేమ ఎలా దృఢమవుతుంది? మీరు ఎప్పుడైనా దీని గురించి ఆలోచించి చూసారా? అందులోనూ ఇది ఎంతో మానవ సహజమైనది, ప్రతి ఒక్కరూ చేస్తూనే వుంటారు. ఈ పద్ధతి మనందరికీ స్వతఃసిద్ధంగా తెలుసు. ఇక్కడ నేను చెబుతున్నది ఆకాశం నుండి ఊడిపడిన ఏదో క్రొత్త పద్ధతి కాదు.

ఉదాహరణకు, తండ్రి ఆఫీసుకు వెళతాడు. తిరిగి ఇంటికి వచ్చి తన చిన్న బిడ్డను చూస్తాడు. అతను తన బిడ్డను చాలా ప్రేమిస్తాడు. కానీ రోజంతా దూరంగా ఆఫీసులో వున్నాడు. అతను ఎందుకోసం పనిచేస్తున్నాడు? ఆ బిడ్డను పోషించడం కోసమే; అది వేరే సంగతి. అతను ఇంటికి వచ్చీ రాగానే ఏం చేస్తాడు? ఆ బిడ్డను దగ్గరకు తీసుకుని ముద్దు పెట్టుకుని తనతో తీసుకుని వచ్చిన ఒక బొమ్మనో లేదా డ్రస్సునో ఇస్తాడు. దేని ప్రోద్బలంతో ఇలా చేసాడు? ఎందుకు ఆ బిడ్డను దగ్గరకు తీసుకుని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు? ఎందుకంటే అతను అంతగా ఆ బిడ్డను ప్రేమిస్తున్నాడు కాబట్టి. అంతే!! మన లోపల ప్రేమ వుంది. దానిని వ్యక్తం చేయవలసిన అవసరం ఉందా అంటే, తప్పకుండా వుంది. ఎందుకంటే వ్యక్తీకరించకపోతే అది క్రమంగా బలహీనపడి వాడిపోతుంది. అది బలహీనమైనప్పటికీ మనలో ప్రేమంటూ వుంటే, మన వ్యక్తీకరణ దానికి ప్రేరణ కలిగిస్తుంది. చూడండి– బిడ్డకు నువ్వు ఒక్క ముద్దుపెట్టాలనుకుంటావు. కానీ ఆ ముద్దుపెట్టిన క్షణంలో నీలో ఏదో ఉప్పొంగుతుంది. రెండు, మూడు, నాలుగు, అయిదు ముద్దులైనా, చివరికి ఆ పసిపాప ముద్దులతో ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యేదాకా ముద్దులు పెట్టడం నువ్వు ఆపలేవు. ఇంకా ఇంకా వ్యక్తీకరణను కోరుకోవడం ప్రేమ యొక్క స్వభావం – ఇవన్నీ ఆచారాలు (పూజావిధులు) కావా?

ప్రతిరోజూ తండ్రి ఆఫీసు నుండి ఇంటికి రాగానే ఈ పూజావిధిని నిర్వర్తిస్తాడు. ఇంకా తల్లి ఉదయాన్నే స్నానం చేయించి అందమైన బట్టలు తొడిగి తలలో పూలు సింగారిస్తుంది. సహజంగా అంత చిన్న వయస్సులో పిల్లలకు దుస్తులను గురించి స్పృహ వుండదు. చిరిగిపోయిన బట్టలువేసినా, ఖరీదైన బట్టలు వేసినా ఆ పాపకు రెండూ ఒకటే. తను పట్టించుకోదు. కానీ ఏతల్లైనా "పాపకు తేడాలేవీ తెలియదు కాబట్టి నేను చినిగిపోయిన బట్టలే వేస్తాను" అని ఆలోచిస్తుందా? ఏతల్లైనా అలా అనుకుంటుందా? అయినా మనం ఆ పాపకు అందమైన బట్టలే ఎందుకు వేస్తాం? మళ్ళీ అది కూడా మన ప్రేమకు చిహ్నమే. ఆ పాపకు అవసరమైకాదు. నువ్వే ఆమెను అందమైన బట్టలలో, సరిక్రొత్త అలంకరణలతో, వివిధ రకాల జడలతో ఫోటోలు తీసి ఆల్బమ్‌గా భద్రపరచుకొని చూసుకోవాలనుకుంటున్నావు. ఇవన్నీ ప్రేమను ప్రకటించే పూజావిధులు కావా? పూజలో "అభిషేకం సమర్పయామి, వస్త్రం సమర్పయామి, నైవేద్యం సమర్పయామి" అని చెబుతావు. ఇక్కడ నువ్వు కూడా బిడ్డకు స్నానం చేయిస్తావు, బట్టలు తొడుగుతావు, ఆహారం పెడతావు. అక్కడ పూజలో చివరగా నీవు "ధ్యానం కరిష్యే" అని కాసేపు అలా కూర్చుంటావు. ఇక్కడ నువ్వు అలా కూర్చొని ఆ బిడ్డతో ఆడుకోవడాన్ని ఆనందిస్తావు. ఏరోజైనా నువ్వు ఇలా చెయ్యలేకపోతే, "అయ్యో, ఈరోజు నేను పాపతో గడపలేకపోయానే! కనీసం ఓ ఐదునిమిషాలైనా దగ్గర కూర్చుంటాను లేకపోతే ఆమె చాలా బాధపడుతుంది" అని అనుకుంటావు. కానీ ఆమెతో సమయం గడపాలనుకునేది నువ్వు కాబట్టి వాస్తవానికి, అలా గడపకపోతే నువ్వే బాధపడతావు. ఇది పూజావిధానం కాదా?

కాబట్టి ఇవన్నీ మనం ప్రేమను వ్యక్తం చేసే మార్గాలు. కానీ కేవలం ఇవి మాత్రమే మార్గాలు కాదు. ఒక్కొక్కసారి అవసరాన్ననుసరించి నూతన పద్ధతి ఆవిష్కృతమవుతుంది. అలా మన ప్రేమను మృదుమధురంగా, మనోహరంగా మిక్కిలి ఆనందపూర్ణంగా ప్రకటం చేసే మార్గాలను, నవ్యమైన వ్యక్తీకరణలను, క్రొత్త పూజావిధానాలను మనం కనుగొంటూనే వుంటాం. ఎప్పుడూ కూడా నువ్వెంతగా ప్రేమను వ్యక్తం చేస్తావో అది (ప్రేమ) అంతగా పెరుగుతుంది, తిరిగి వ్యక్తం చేయాల్సివస్తుంది. దానికి అంతంలేదు. వాస్తవానికి అంతంలేదు అనంటే అదేదో అసంబద్ధమైన మాట కాదు. ఎందుకంటే ప్రేమకు అంతం ఉండాలని ఎవ్వరూ కోరుకోరు. ప్రేమకు కూడా తప్పకుండా అవధులుండాలి అని తలచే మూర్ఖులెవ్వరూ వుండరు. అలా కాకుండా, అది అనంతమైన, లెక్కకు మించిన వ్యక్తీకరణలతో అంతంలేని అనుభూతులతో విరాజిల్లాలి.

సద్గురువుచే ప్రేరేపించబడే ఈ ప్రేమ మనం ఎన్నుకునేది కాదు. ఎందుకంటే, ఆ అనుభూతి మనకు అందించే తృప్తి, ఆ తృప్తి లేశమాత్రమైనా, దాన్ని మరింతగా దృఢతరం చేసుకోవాలని, మరింతగా మరింతగా మరింతగా అనుభవంలోకి తెచ్చుకోవాలని అనుకుంటాము. దీనిని మీరు ఆధ్యాత్మికసాధన అని అనవచ్చు, ఆచారమనవచ్చు లేక అవసరంకావచ్చు. నాకు మాత్రం అది ఎంతో సహజంగా జీవించడం. అది జీవితంలోని కళాత్మకత.

దీనికి ఆద్యంతాలు లేవు. నువ్వు ఎదురుచూస్తున్న నిర్వాణం, ముక్తి, స్వేచ్ఛ – అనే ఆ దుఃఖవిమోచనను చేరుకునేది తపస్సు ద్వారానో, కఠినమైన శ్రమతోనో, దుఃఖంతోనో కాదు. ప్రేమ ద్వారా సంపూర్ణానందాన్ని పొందడం నీ లక్ష్యం. ఈ (లక్ష్య) సాధన యొక్క మొట్టమొదలే చిట్టచివర కూడాను. నువ్వు దీనిని (ఆ ప్రేమను) ఆరంభం నుండే అనుభవిస్తావు. ఈ మార్గమే గమ్యం. వాస్తవానికి వేరే గమ్యమంటూ ఏమీలేదు. ప్రతిక్షణం నువ్వు దానిని ఎంతగా అనుభవించగలుగుతున్నావు అనేదే ముఖ్యం. అది పూర్ణంగానా, పరిపూర్ణంగానా, పూర్ణాతిపూర్ణంగానా! ఈ వాక్యం వ్యాకరణబద్ధంగా తప్పుకావచ్చు. కానీ మనం అలానే అనుభూతి చెందుతాం: ప్రతిక్షణం పూర్ణంగా, ప్రతి అడుగూ పూర్ణంగా. కానీ ఎప్పుడూ ఇంకా పరిపూర్ణంగా ఉండాలనిపిస్తుంది. అంతేకాదు, నీవు ఆ అనుభవాన్ని ఇంకా ఇంకా కావాలనుకొంటావు. కాబట్టి అక్కడ దుఃఖంలేదు, మార్గాలు లేవు, గమ్యం లేదు, కేవలం తనకు తానే ఆజ్యమై రగిలే ప్రేమ, పూర్ణత్వాన్ని చేకూర్చే ప్రేమ. మనల్ని పరమానందభరితుల్ని చేసే ఆ ప్రేమానుభవం అదే ఆరంభం, అదే సాధన, అదే గమ్యం. అది లక్ష్యాన్ని చేరే మార్గంకాదు. అదే గమ్యం – దాని గురించే నేను చెబుతున్నది.

ఒక్కసారి దానిని నువ్వు అనుభవించిన తరువాత, నేను ఎక్కడికి పోతున్నాను? ఏమి చేస్తున్నాను? ఏమైనా పొందుతున్నానా? నేను ఎంత పురోగమించాను?– ఇటువంటి తనిఖీ వ్యవహారాలుండవు. అవన్నీ అవసరంలేదు. పురోగతి లేదు, పురోగతి పత్రాలూ లేవు. ఏదైనా పురోగతి అంటూ వుంటే అది ప్రేమను మరిన్ని మార్గాలలో వ్యక్తీకరించడంలో, ఆ ప్రేమను అనుభవించడంలో వుంటుంది. ఒకవేళ నువ్వు పురోగమించకపోయినా కోల్పోయేది ఏమీలేదు. ఎందుకంటే నువ్వు ఆపాటికే అక్కడకు చేరుకున్నావు. ఇదీ ఇక్కడి మార్గం. ఇదే సాయిపథం!

నేను ఓ లౌకికమైన సాదృశ్యాన్నిస్తాను. నువ్వు మద్రాసుకు పోవాలనుకుంటే బస్టాండుకు వెళ్ళి సరైన బస్సులో ఎక్కుతావు. తరువాత, నువ్వు నిజంగా తెలివిగలవాడివైతే అలా సంతోషంగా నిద్రపోతావు, ఎందుకంటే నువ్వు సరైన బస్సు ఎక్కడంతోనే నీ ప్రయత్నాలన్నీ ముగిసాయి; పర్యవసానంగా నువ్వు ఎక్కిన బస్సు ఇంకా తిరువణ్ణామలైలో వున్నప్పటికీ నువ్వు ఒకరకంగా నీ గమ్యస్థానాన్ని చేరుకున్నావు. అది ఎలా? బస్సు మద్రాసు చేరినా నువ్వు అదే బస్సులో వుంటావు. నేను సరైన బస్సు ఎక్కానా లేక రావాల్సిన చోటుకే వచ్చానా అని ఆందోళనకానీ, అసహనంకానీ అవసరంలేదు.

ఇక్కడ మార్గమే గమ్యం కాబట్టి ఏదో పొందాలనుకొని మన జీవితాన్ని వృథా చేస్తున్నామా అనే ప్రశ్నే తలెత్తదు. నువ్వు దానిని (ఆ ప్రేమానుభవాన్ని) పొందకపోతే ఇన్నాళ్ళూ నేను పడిన శ్రమంతా, సమయమంతా వృథా అయింది, నేను మళ్ళీ వెనక్కు వెళ్ళి మొదటినుండి ప్రారంభించాలి అనుకోవాల్సిన అవసరంలేదు. ఇటువంటి వాటితో ఎటువంటి పనీలేదు. నువ్వు ఈపాటికే ఆ అనుభవం పొందుతూ అక్కడ వుంటావు, దానిని ఇంకా ఇంకా అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తుంటావు. నీ మొత్తం జీవితం అందులో భాగమైపోతుంది, ఆ అనుభవంలో అంతర్భాగమైపోతుంది. మన జీవితంలో దానిని ఓ భాగంగా అనుభవించడంకాదు: దానిని అనుభవించడానికి ఒక్క జీవితం సరిపోదు! తన్మయం చేసే ఆ ప్రేమను అనుభవించడానికి ఈ చిన్న జీవితం సరిపోతుందా?

మన జీవితానికి అప్పుడు ఓ విలువ, అర్థం వుంటుంది. అలా కాకపోతే మన జీవితాలకు అర్థమంటూ ఏముంది? ఎవరైనా చెప్పండి: నువ్వెందుకు జీవిస్తున్నావు? నీకు నిజాయితీ వుంటే, "నేనింకా చనిపోలేదు కాబట్టి జీవిస్తున్నాను" అని సమాధానం చెబుతావు. ఎందుకంటే అది (జీవితం) మన ఎంపికకాదు కనుక, అంతకన్నా నువ్వేమీ చెయ్యలేవు కనుక. ఇలా నిస్సహాయమైన జీవితం గడపడమనే ఈ ప్రారబ్ధం ఏమిటి?

దానినే బాబా చాలా అద్భుతంగా చెప్పారు. "సద్గురువును తెలుసుకో, లేకపోతే ఎందుకొచ్చినట్లు? పిడకలు ఏరుకోవడానికా?" అని అన్నారు బాబా. భారతదేశంలో పేడతో పిడకలు చేసి వంటచెఱకుగా వాడతారు. ఎవరైనా మరణించినపుడు అంత్యక్రియలలో పిడకలను కుప్పగా పేర్చి వారి దేహాన్ని దానిపై వుంచి దహనం చేస్తారు. మనం మనకు

ప్రియమైన లక్ష్యాన్ని తెలుసుకొని ఆ అనుభవంలోని ప్రేమాస్వాదనకు మన జీవితాన్ని వినియోగించుకోకపోతే మన ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసాలు, మన ప్రయత్నాలు, మన జీవితం ఇలా సమస్తం పిడకలు ఏరుకోవడంలా తయారవుతుంది. అప్పుడు మన జీవితమంతా మరణానికి తయారవడమే అవుతుంది, ఎందుకంటే అంతకన్నా మనం మన జీవితానికి ఏరకమైన అర్థాన్నీ ఆపాదించుకోలేము. నీవు విసుగుతో, వెలితితో జీవితాన్ని ఆస్వాదించలేకపోతావు. దానికి ఏమన్నా అర్థమంటూ వుంటుందా?

ఎప్పుడైతే నీవు, నీకు ప్రియమైన లక్ష్యాన్ని (సద్గురువును) కనుగొంటావో, ఇక జీవితం ఎంతమాత్రం మరణానికి తయారవడంలా ఉండదు. ఇంకా దానిని (ప్రేమను) అనుభవించడానికి ఒక జీవితం సరిపోదు. అయినా ఇప్పుడు నువ్వు ఎందుకు జీవిస్తున్నట్లు? సద్గురువు యొక్క ప్రేమను అనుభవించడానికి. అప్పుడు నీ జీవితానికి ఓ అర్థం వుంది, ఓ కారణం వుంది. అప్పుడు ప్రతి ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసం ఓ ప్రేమానుభవం లేక ఆ ప్రేమకు వ్యక్తీకరణ. ప్రతి ఉచ్ఛ్వాసంలో ప్రేమను అనుభవిస్తాము. మన ప్రతి నిశ్వాసంలో ప్రేమను వ్యక్తీకరిస్తాము. నువ్వు ఏది అనుభూతి చెందుతావో దానినే వ్యక్తీకరిస్తావు... నువ్వు ఎంత ఎక్కువగా వ్యక్తీకరిస్తావో అంత ఎక్కువ (ప్రేమ) అనుభవం పొందుతావు.

"శరచ్ఛంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*
శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.